

[Arne Bjerregaard]

Hvis disse forudsætninger opfyldes af ministeren, vil vi, som jeg har sagt ved andre forslag, fastholde, at det er nødvendigt, at man vedkender sig et forlig. Det vil være særdeles vanskeligt at få noget til at fungere i folketinget, hvis man ikke også efter et valg kan vedkende sig væsentlige sammenhænge i et forlig, som ligger forud for valget. Der vil blive noget uheldigt, ukontinuerligt, hvis man ikke vover at vedstå dette. Det gør vi altså i dette tilfælde, forudsat at ministeren også gør det til punkt og prikke.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak for den positive modtagelse, lovforslaget har fået i folketinget, og også sige tak til de mange anerkennende bemærkninger, der har lydt vedrørende efterlønsordningen. Jeg vil med det samme sige, at jeg er fuldstændig enig i den beskrivelse, fru Jytte Andersen har givet af ordningens baggrund og dens succes i samfundet.

Fru Grethe Fenger Møller sagde, at nu måtte jeg vel efterhånden erkende, at jeg havde taget fejl, dengang vi foreslog ordningen, med hensyn til, hvor mange der ville gå på efterløn. Jeg vil kun sige, at det var ikke et skøn, som jeg udøvede dengang; det var et skøn, arbejdsmarkedets parter udøvede. Jeg tror, at både lønmodtagerparten og arbejdsgiverparten i det udvalg undervurderede, hvor mange mennesker over 60 år i dette land der gerne ville ud af arbejdsmarkedet, hvis de fik muligheden for det. Jeg ved ikke, hvilket formål det tjener at diskutere det nu, men det har jo ikke noget som helst med en fejlregning at gøre. Det har noget at gøre med en forkert opfattelse af, hvor mange der ønskede at gå på efterløn, som arbejdsmarkedets parter havde på det tidspunkt.

Jeg skal gerne nævne, hvad jeg sagde i fremsættelsestalen i forbindelse med efterlønsforslaget i sin tid. Jeg sagde, at jeg troede, det tal ville blive højere. Men jeg må indrømme, at tallet er blevet væsentligt større, end jeg regnede med.

Det bekræfter også, at påstanden om, at folk bliver presset – jeg tror ligefrem hr. La-waetz brugte udtrykket »bugseret« – ud af arbejdsmarkedet, ikke har noget med virkeligheden at gøre. Folk har selv ønsket at gå på efterløn. Det er en frivillig ordning, og

det er forudsætningen for, at vi kan bevare en så høj pensionsalder som den, vi har her i landet. Vi har bestemt ikke et ældrefjendtligt arbejdsmarked. Tværtimod tror jeg netop, at efterlønsordningens frivillige karakter har ført til, at mange arbejdsgivere er kommet til at nyvurdere den ældre arbejdskraft.

Jeg glemmer ikke hr. Glistrups tale i sin tid, da vi vedtog efterlønsforslaget, om arbejdsgiveren, der kun beskæftigede ældre medarbejdere af sociale grunde. Af hr. La-waetz' bemærkninger i dag får man nærmest det indtryk, at nu er alle de bedste medarbejdere i erhvervslivet forsvundet i kraft af efterlønsordningen. Begge dele kan selvfølgelig ikke være sandt, og i dette tilfælde er det tværtimod sådan, at begge dele er forkert.

Fru Jytte Andersen og andre har været inde på spørgsmålet om 60 pct.-satsen. 60 pct.-satsen var i sin tid foreslået af arbejdsmarkedets parter, og vi tilsluttede os den aftrapning, der var indeholdt i det. Min opfattelse dengang som nu var, at man måske på et tidspunkt ville kunne komme til at fortryde, at man i ordningen kørte med 4 fald i stedet for 3 fald i indtægten, og derfor vil jeg, som fru Jytte Andersen var inde på det før, gerne overveje sammenlægning af anden og tredje fase i efterlønsordningen for fremtidige efterlønsmodtagere, men der må ske en række økonomiske beregninger.

Vi kan ikke bare, som fru Lilli Gyldenkilde siger det, afskaffe 60 pct.-reglen. Det ville selvfølgelig være en vældig god ting for mange efterlønsmodtagere på den sidste sats, men det koster altså mange penge, og jeg kunne ikke høre, at fru Lilli Gyldenkilde ligefrem havde pungen fremme i sit indlæg her i dag, da vi talte om finansiering af efterlønsordningen. Jeg har svært ved at se, hvordan man kan forestille sig at blive taget alvorligt i befolkningen, når man end ikke vil være med til at finansiere den ordning, der allerede er gennemført, og samtidig tilføjer et krav om, at vi skal bruge ½ mia kr. Men lad os håbe, jeg har misforstået den del af fru Lilli Gyldenkilde indlæg.

Fru Grethe Fenger Møller sagde: det er da helt tosset; at tænke sig at bruge penge til at skaffe lære- og praktikpladser frem – kan man næsten forestille sig et mere tåbeligt formål at bruge offentlige midler til? Sådan forstod jeg fru Grethe Fenger Møller.